

קשה היה למצוא השבוע אדם מאושר יותר בישראל מאשר אדוארד סגל, מזכיר אגודת הספורט הפועל תל-אביב. עוד לפני שבועיים לא אמר לו איש שלום ברחוב, אוהדי קבוצת הכדורסל והכדורגל של הפועל תל-אביב, הלכו חפויי ראש, התביישו להודות איזו קבוצה הם אוהדים. הפועל תל-אביב, שהיתה במשך שנים רבות אחת מאגודות הייצוג של הספורט הישראלי זכתה לתגובות כמו "לא פירמה! לא סחורה!"

הנה, תוך שבועיים, התהפך הגלגל. קבוצת הכדורסל של האגודה, שבמשך שתי עונות התדרדרה, חזרה לעצמה ורמת המונט הקרב על האליפות. קבוצת הכדורגל, שבמשך עשרה מחזורי ליגה לא השיגה ניצחון אחד, קצרה שני ניצחונות בזה אחר זה ברציפות.

"הפועל תל-אביב לא מוכנה להיות שייכת לעבר", אמר אדוארד סגל, קורן מאושר, השבוע. היו לנו טעותות, הפכנו לחלון ראווה כשהיטוד מתחתינו הלך ורשמש. לא דאגנו לשחקנים מחליפים, לנוער, לדם צעיר יותר. זה התנסק בנו. "עוד ניצחונות!" סגל אינו מופתע מהתאוששותה המפתיעה של הפועל תל-אביב שחזרה להלתיב את אוהדיה חפויי הראש. "אסור לשכוח שהמילחמה פגעה בנו", הוא אומר. "שחקני מפתח כמו מישה לפרדון, חיים פרנקו ורחמינוביץ' הם עדיין חיילים. קסטרו יצא לנופש במכסיקו אחרי שקיבל הלם נפשי במילחמה".

לפני שני הניצחונות שהושגו על-ידי קבוצת הכדורגל, נראה היה כי הפועל תל-אביב עומדת בפני פירוק. המאמן, גיים, חשב להתפטר. חיים פרנקו האשים כי הקבוצה אינה עוזרת לו. נוריאלי האשים את סגל כי הדיחו מהקבוצה ללא סיבה. היום יכול סגל להסביר הכל בשקט ובשלווה: "הארי גיים חתום אצלנו לשנה וחצי. איש לא חשב להפטר את החווה עימו. חיים פרנקו רצה לנצל את הקבוצה כדי להשתחרר ממילואים. אני לא מסכים שמישהו אחר יעשה את עבודתו בצבא. קודם שישנה את תדמיתו ואחר-כך שיבוא לשחק כדורגל. נוריאלי, עם כל הכבוד, כבר שכה מתי שיחק כדורגל. אני מאחל לו הצלחה, אבל אנחנו זקוקים לשחקנים מסוג אחר, עם אופי".

"אני רוצה עוד ניצחונות", נהנה סגל, והפועל תל-אביב מסוגל לזה. אבל הכו, חכו לשנה הבאה. אז נפתיע אוהכם באמת".

פרסים

סוף המירוץ

לפני עשר שנים, בנובמבר 1964, לא יכול היה עוד הספורטאי שמעון מיגדל להתאפק. הטרידה אותו העובדה מדוע אין פרס ישראל, המוענק מדי שנה ביום העצמאות לבעלי הישגים בתחומי יצירה שונים במדינה, מוענק גם לספורטאים? הוא ישב וכתב מכתב למשרד ראש-הממשלה, הציע להעניק את פרס ישראל לספורטאים מעולים. משה גור, מי שהיה אז מזכיר הוועדה להניגות יוסי-העצמאות, השיב לו במכתב: "נדמה לי שפרס ישראל מיועד רק לאנשי רוח (סופרים, משוררים וכו'), אך אינו בטוח". הוא העביר את מכתבו של מיגדל הלאה, בצינורות המקור בלים.

המכתב הגיע למשרד-החינוך. מנהל רשות-הספורט דאג, ראובן דפני, כתב למיגדל תשובה ארוכה: "אנו מתלבטים בבעיה זו זה זמן רב. אני תיקוה כי על אף כל הקשיים נמצא פיתרון". חלפו שנהיים ורשות-הספורט לא מצאה פיתרון. מיגדל החליט לפנות לנשיא-המדינה, בפניו העלה את אותה בעיה. לשכתי-הנשיא העבירה את המכתב לרשות-הספורט, וזו ענתה: "ההצעה מעניינת. היא טובה לדין בפני הנהלת הרשות". בטיה של רשות-הספורט נמשכו עשר שנים בדיוק. עשר שנים היו הדרושות לראשי משרד-החינוך לבדוק את ההצעה ולשקול אותה לכל צדדיה. לבסוף נפלה ההכרעה: החודש הודיע משרד-החינוך להתרבות כי הוחלט סוף-סוף, במיסגרת הענקת פרסי ישראל ביום-העצמאות, להעניק גם "פרס נוסף בעד פעילות מצטיינת ביותר או בעד חיבור, מחקר או יצירה וכדומה הקשורים במקצוע הספורט".

עכשיו זה בא הנה: תחילה לרעננה, אחר-כך לנוףיים

ספורטאים צעירים

בהרה לאורך הרחובות הצרים, האפלים, ומגיעים כל עוד נפשם בם אל הווילתו של חברי-המועדון אמנון תמיר, שם התיקיימה המסיבה. כאשר הגיעו אל היעד, החלו הרצים מחפשים נואשות אחר כיסוי כלשהו להדרם החשוף לרוח. רק כעבור שניות אחדות עלה בראשו של מי הרעיון הגאוני — איזורים רגישים יותר. כך נחנכו הרישיונות החדשים. אך באותו ערב עצמו, ביום השישי

שנאספו למטה, בשדה-התעופה בעין-שמר, רואים אותם כפנס קטן שניתק מהמטוס והג מעל השדה — פנס קטן הנופל בי שמיים השחורים 15 שניות. עתה נאספו הצנחנים על הרשא בווילה, והאיוני לנאומי הברכה של מדריכי ומייסדי די המועדון, קליף וילקו (28) ובריאן סטריט (26). אך הנאומים היו רק תחילתה של דרך-הייסורים. אחריהם הגיע החלק הקשה אף יותר. מסורת היא במועדוני הצניחה החופשית

ב ערב-שבת האחרון יצא גבר ממושי קף בגילה-עמידה אל מירפסת החוויר לה המהודרת שלו ברעננה, הביט כהיכה והחל משפשף את עינו בתומהו. נדמה היה לו שהוא חולם בהקיץ. לנגד עיניו, ברחבה שממול ביתו, ניצבה קבוצת גברים צעירים שערכה התפטרות מהירה, בפרהסייה. לאחר שהתפשטו כליל מבגדיהם חבשו הצעירים סדנת-מגן לראשיהם והסתדרו בשורה. גבר בלונדי צעיר שניצב בסמוך — לבוש במלוא בגדיו — השמיע פקודה

האחרון, ללא כל קשר עם האירוע החגיגי ברעננה, התבצע בארץ מעין-סטריק נוסף, לא הרחק משם, ללא תיאום מוקדם, גם ללא סיבה מיוחדת. אלא שלכל מבצעי הסטריקים של אותו ערב, באשר היו, היה בכל-זאת דבר-מה משותף: כולם אהבו את השמיים.

התפשטות

ספונטאנית

ב חדר הגרוד שבחווילתם הגאה של בני מישפחת קניגר, בשכונת נוףיים שליד הרצליה, הושלך לפתע הס. לתוך החדר פרץ גבר מבוגר, עירום כביום-היוולדו, חצה אותו בריצה, ונעלם בקצהו האחר.

אך התדהמה היתה קצרה. מייד לאחר שנעלם הגבר העירום מן העין, התאוששו הנוכחים מתדהמתם ופרצו בצחוק רם ובתשואות. האישי העירום — קפטיין גודע באל-על, בן למעלה מ-50, אב לילדים גדולים, וסבא.

היתה זו מסיבה שהחלה כמסיבת ערב-שבת רגילה. בחווילתה של מישפחת קניגר נאספו ירדיי המישפחה, חוג מצומצם של בעלי מיקצועות חופשיים, עורכי-דין וציינים, המסיבה התנהלה על מיימנות, כדרך

ברחבי העולם, שצנחן-חופשי המשלים את אימוניו חייב לשתות jump juice — מיץ-קפיצה. זהו משקה שנוסחתו הסודית נשמרת בסוד אף יותר מנוסחת מרכיביהם של סוגי הוויסקי השונים, ומועברת ממדריך למדריך בחשאיות גמורה. אולם באופן כללי כולל המשקה נפט, סולר, עשב, אפר, גופרית, גפרורים, חול, ואלמנטים דומים של הטבע. זהו המשקה שארבעת הצעירים שעשו היסטוריה, שהוסיפו את שם מדינת-ישראל לתחום נוסף במפת הספורט הבינלאומי — עמדו ושתי שם.

הגיבורים

נשברו

ה נמרים, היוצאים בחיך על שיפתייהם הם לנפילה של 3 קילומטרים בשמיים — ניצבו שם בעיניים קמות, פרצופים ירוקים, וגניחות אימים — אבל שתו עד הסוף. רק כשהגיעה שעת הסטריק — גשברו חלקם, סירבו לבצע את המשימה. אחרים, לעומתם, שלא היו מתחנני-הרישיון, התנדבו להצטרף. וכך נפלה בחלקם של דיירי שכונת הוויר לות של רעננה הוכות הגדולה, לראות את רצי-העירום הראשונים בישראל חולפים

• הם לא ידעו שהסטריק ההיסטורי ייכנס להיסטוריה, ושהם יצולמו במפתיע על-ידי חבר אחר של המועדון, יריב טל.

קצרה, ושורת הגברים העירומים פתחה בריצה, במורד הרחוב. בעלת-החווילה הנדהם נחפו אל הטלפון, להזעיק את המיטרה. הוא לא ידע שברגע זה עצמו חזו עיניו במאורע היסטורי: הסטריק הראשון בישראל.

לא

מחאה

ש לא ככאירופה ובארצות-הברית, שם נולדה אופנת ריצת הסטריק הנחשף נית כבטיה חדש של מחאה כוללת — נערכה ריצת עירום ישראלית ראשונה זו דווקא במיסגרתה של מסיבת-סיום אכסקלור סיבתית ביותר:

ארבעה צנחנים-חופשיים ישראליים סייעו מו את אימוניהם במיסגרת מועדון הצניחה החופשית בישראל, זכו ברישיון "ד" — הרישיון הבינלאומי הגבוה ביותר במיקצוע זה, המחייב למעלה מ-160 צניחות חופשיות, וביצוע כל התרגילים הקיימים (הכריזים, בין השאר: סיבובים, סאלטות, צלי לות, והתחברות עם צנחנים אחרים — כל זאת, תוך כדי הנפילה החופשית, לפני פתיחת המיצנח).

הארבעה היו: דויד בושמיץ (32), עודד ("דדי") רוזנטל (19 וחצי), רן פרקר (25), וחנן לימור (25).

שעות ספורות לפני כן, ביצעו הארבעה צניחת-לילה חופשית, כשעשרות הצופים